

DICTATS MITJÀ

13

Falles folles

El començ de Falles m'ha agafat encara a ciutat, preparant les maletes. Descomptada l'abusiva ocupació de l'espai públic per part dels incombustibles fallers amb enormes tendes de campanya per a festes privades, l'espasmòdica mania dels petardets, la conversió de la ciutat en una immensa xurreria madrilenya, i un encara massa llarg etcètera, m'ha semblat que enguany la cosa es presentava de manera més apaivagada, íntima i discreta, si aquests tres adjectius no són impossibles a València. A la il·lusió òptica o sentimental potser hi ha contribuït la indumentària que llueixen els fallers, d'anacrònics llauradors mudats (ara que ja no en queden), preferible en tot cas a aquells vestits negres, amb faixes excessives i solapes plenes de medalles i bunyols d'or que jo recordava i que feien d'una cercavila fallera una mena de processó de paneroles.

Font: Manel Rodríguez-Castelló, «De poble» (*Levante*, 19 de març del 2005) (fragment)

Nombre de mots: 135

Observacions: text descriptiu-argumentatiu; dificultat sobretot amb les esses, els accents i les dièresis, les nasals i les oclusives finals de mot